

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Úvod:

Dnes si budeme povídat o něčem, co se týká každého z nás. O změně.

Některé změny vítáme. Na jiné čekáme s napětím. Ale jsou i takové změny, kterých se bojíme a nejraději bychom je vůbec nepřipustili. Člověk má totiž rád jistotu. Chce vědět, co bude zítra, kam směřuje, nebo co ho čeká. Jenže život nám málokdy dovolí mít všechno naplánované.

Něco končí, něco nového začíná. Lidé přicházejí a odcházejí, mění se naše práce, vztahy, zdraví, mění se naše vlastní pohledy na svět.

Asi tedy otázka nezní, jak změnám zabránit. Mnohem důležitější je naučit se životními změnami procházet.

Povídání:

Člověk má přirozenou potřebu jistoty. Potřebuje vědět, kam patří, o co se může opřít, co bude zítra a co bude za měsíc. Jistota nám dává pocit bezpečí a v podstatě nám umožňuje plánovat život. Stavíme domy, vytváříme rodiny, hledáme práci, která nám dává smysl. Prožíváme vztahy a zvyky, ke kterým se chceme vracet. A toužíme po nějakém pevném bodu, o který se můžeme opřít. Ale většinou to tak není...

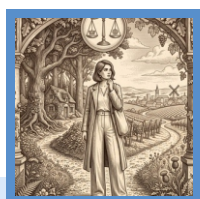
Život je podivuhodně nestálý.

Ve chvíli, kdy si myslíme, že už věci dobře známe a máme je uspořádané, přichází změna. Něco skončí, něco začne, někdo vstoupí do našeho života a někdo jiný z něj odejde. Změní se naše práce, naše vztahy, naše názory, naše možnosti nebo i naše vlastní tělo. Prostě změna!

A pak se ptáme: „Proč se mi v životě pořád něco mění? Proč nemůže být chvíli všechno klidné?“ Máme pocit, že se daří, že všechno má svůj řád a že život plyne tak, jak má. A pak najednou přijde to nečekané období, kdy se jedna změna střídá druhou.

Ale právě takový život přece je.

Není to přímka, po které bychom jednou provždy vykročili tím správným směrem. Vlastně je to cesta, která se chvíli otevírá do krajiny, potom stoupá do kopce, chvíli vede údolím a někdy se ztrácí v zatáčce, za kterou už nevidíme. Život totiž přichází ve vlnách. Jsou období, kdy máme pocit, že všechno vychází. Jsme spokojení, máme sílu, věci se daří a budoucnost vypadá velmi přehledně. A pak, z ničeho nic, přijdou chvíle nejistoty, změn, překážek - dokonce i ztrát.

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

To vše ovšem patří k našemu životu. Období klidu a pohody i období nejistoty.

Příroda nám to ukazuje každý den. Přichází jaro, léto, podzim a zima. Strom na jaře rozkvetne, v létě roste, na podzim odloží listí a v zimě se zdánlivě zastaví. A nikdo se nad tím nepozastaví a neříká, že podzim je chyba nebo že zima je selhání. Přijímáme ten rytmus přírody jako něco přirozeného. A tak bychom podobný rytmus měli přijímat i ve vlastním životě.

My se však usilovně snažíme o něco jiného. Snažíme se svůj život kontrolovat.

Chceme vědět, co přijde. Chceme mít plán. Chceme si pojistit budoucnost a odstranit z cesty všechno, co by mohlo narušit naši představu.

Jenže život se nedá úplně naplánovat. Čím více se snažíme všechno držet ve svých rukou, tím bolestněji prožíváme okamžik, kdy nám něco unikne. A zjistíme, že je třeba rozlišovat mezi tím, co můžeme ovlivnit, a tím, co ovlivnit nejde.

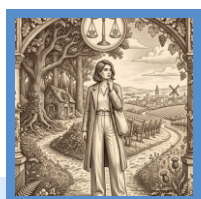
Můžeme se rozhodnout. Můžeme pracovat. Můžeme pečovat o své vztahy. Můžeme se snažit dělat správné věci. A můžeme se učit ze svých chyb. Ale nemůžeme poručit času, aby se zastavil. Nemůžeme zabránit všem změnám. Nemůžeme zajistit, aby nás nikdy nic nebolelo. A nemůžeme předem znát všechny cesty, kterými budeme muset projít.

A v tomto zásadním uvědomění se rodí důvěra. Ne slepá důvěra, že všechno dobře dopadne. Ale víra, že i to, čemu dnes nerozumíme, může mít v našem životě význam.

Překážky totiž nepřicházejí proto, aby nás zničily. Jsou tady proto, abychom se dozvěděli něco o sobě. Teprve v obtížné situaci poznáme, kolik máme síly. Teprve při ztrátě si uvědomíme, čeho jsme si nevážili. Teprve když něco nevyjde, zjistíme, co jsme mohli udělat jinak. A teprve tehdy pochopíme, že naše vybraná cesta byla jen jednou z mnoha.

A ano - některé lekce jsou radostné a některé bolestivé. A obojí nás proměňují.

Život nám staví do cesty překážky ne proto, aby něco vzal, naopak... Právě při jejich překonávání objevujeme vlastní schopnosti, poznáváme své slabosti a začínáme chápat, co je pro nás skutečně důležité.

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Je tedy v pořádku, že se můj život pořád mění?

Ano. Je to v pořádku. Nakonec nebudeme považovat změnu za problém, každou nejistotu za ohrožení a kdejakou překážku za nespravedlnost. Život se mění jednoduše proto, že žijeme. A s ním - s naším životem - se měníme také my. Konečně dokážeme těm změnám porozumět, přijmout je a něco si z nich odnést.

A tak získáváme zkušenost. A ta nevzniká z toho, co jsme si přečetli nebo co nám někdo vysvětlil. Vzniká tím, co jsme skutečně prožili. Učíme se vlastním životem.

A co je hlavní, začínáme důvěřovat. Důvěřovat v to, že dokážeme udělat další krok, i když neznáme celý obraz, i když vlastně nevíme, co bude dál.

Aprávě v tom je jeden z největších darů života – že nás stále někam vede, stále nás učí a stále nám dává možnost stát se člověkem, kterým jsme ještě včera nebyli.

Závěrem:

Zkuste se dnes zamyslet nad nějakou změnou, která vás v poslední době potkala. Možná je to změna, které jste se bránili. Možná něčím stále procházíte a ještě nevíte, kam vás to zavede.

Zkuste se tentokrát na vše podívat trochu jinak.

Ne jako na něco, co vám bere půdu pod nohama, ale jako na životní cestu. Cestu, jejíž další část zatím neznáte, ale nebojíte se jí. Věřte.

A pokud budete mít někdy pocit, že potřebujete na chvíli vystoupit z každodenního shonu, přijďte do Duchovního centra na Vranově. Klid kláštera, kostela a okolní krajiny - tam není nutné znát všechny odpovědi. Prostě se jen zastavíte, nadechnete a necháte některé věci chvíli jen tak být.

Apak možná získáte odvahu udělat další krok.

Život nemusíme znát celý. Stačí věřit další cestě.

A vykročit.

autor: Mgr. Miroslav Lindovský

